

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: I. H.**, zastoupen JUDr. Ivo Adámkem, advokátem, se sídlem Ostrava, Ostrčilova 13, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2005, č. j. OAM - 476/VL - 10 - HA08 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2006, č. j. 65 Az 159/2005 - 39,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ivo Adámkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v celkové výši 2856 Kč, která mu bude vyplacena na účet číslo X z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyly na něj vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že stěžovatel byl veden k odchodu z Ukrajiny obavami z vydírání soukromými osobami – svými věřiteli a s žádostí o pomoc se neobrátil ke státním orgánům své vlasti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel sám žádné argumenty, proč by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost považovat za přijatelnou, nepřednesl. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení přijatelnosti z hlediska výše naznačených kritérií na základě skutečností zřejmých z kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku.

V jednotlivostech se stěžovatel domáhá udělení azylu podle § 12 odst. b) zákona o azylu, neboť má za to, že v řízení před soudem se snažil alespoň v hrubých rysech objasnit situaci panující na Ukrajině a poukázat tak na skutečnost, že ekonomické příčiny odchodu z vlasti lze v jeho případě považovat za naprosto podružné. Uvádí, že hlavním důvodem jeho žádosti o azyl je jeho příslušnost k národnostní skupině Rusínů, která je na Ukrajině pronásledovaná. V České republice má blízkou rodinu a žije zde s družkou, se kterou hodlá uzavřít sňatek. Právní zástupce stěžovatele navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí, a to i přesto, že stěžovatel pobývá v České republice s přestávkami již od roku 1997, přičemž o azyl požádal dne 5. 3. 2005, a opakovaně se zde dopouští trestné činnosti.

K této argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace azylově relevantních důvodů a důvodů pro shledání překážek vycestování ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možno uvést například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, v jehož smyslu, skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, podle kterého skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.

Tvrzení, že byl stěžovatel v zemi původu pronásledován z důvodu příslušnosti k národnostní menšině, která poprvé, a to zcela okrajově, zazněla až v řízení před krajským soudem a která pak stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce „povyšil“ do role stěžejního důvodu své žádosti o azyl se, zejména s ohledem na obsah správního spisu, z něhož jsou patrné pouze ekonomické důvody žádosti o azyl a skutečnost, že se stěžovatel hlásí k národnosti ukrajinské, jeví jako značně účelová. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, ve smyslu něhož, pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, pak obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.

Ve vztahu k tvrzenému úmyslu stěžovatele pojmout za manželku občanku České republiky poukazuje zdejší soud na svůj rozsudek ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 - 36, v němž se vyjádřil tak, že samotná skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu, není bez dalších okolností hodných zvláštního zřetele důvodem pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené proto dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námítky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 65 Az 159/2005 - 59 ze dne 28. 8. 2006 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ivo Adámek; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby, a sice za písemné podání soudu spočívající v doplnění kasační stížnosti. (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném v době provádění právního úkonu /dále jen „advokátní tarif“) a dále 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Požadovanou odměnu za převzetí právního zastoupení soud advokátovi nepřiznal, neboť advokát ani netvrdil, že by proběhla první porada s klientem, která je podmínkou pro přiznání odměny za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 citovaného zákona činí 456 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v celkové výši 2856 Kč, která mu bude vyplacena na účet číslo X z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu